

מסכת בכורים

א יש מביאין בכורים וקורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך של יחיד או של רבים, וכן המבריך מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו. הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך שלו, ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע, הכי זה אינו מביא. רבי יהודה אומר, כזה מביא:

ב מאיזה טעם אינו מביא, משום שנאמר (שמות כג) ראשית בכורי אדמתך, עד שיהו כל הגדולין מאדמתך. האריסין והחכורות והסקריקון והגזלן, אין מביאין מאותו הטעם, משום שנאמר, ראשית בכורי אדמתך:

ג אין מביאין בכורים חוץ משבעת המינים. לא מתמרים שבהרים, ולא מפרות שבצמקים, ולא מזיתי שמן שאינם מן המבחר. אין מביאין בכורים קדם לעצרת. אנשי הר צבועים הביאו בכוריהם קדם לעצרת, ולא קבלו מהם, מפני הכתוב שבתורה (שמות כג) וחס הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה:

ד אלו מביאין ולא קורין, הגר מביא ואינו קורא, שאינו יכול לומר אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו. ואם היתה אמו מישראל, מביא וקורא. וכשהוא מתפלל בינו לבין עצמו, אומר, אלהי אבות ישראל. וכשהוא בבית הכנסת, אומר אלהי אבותיכם. ואם היתה אמו מישראל, אומר אלהי אבותינו:

ה רבי אליעזר בן יעקב אומר, אשה בת גרים לא תנשא לכהנה, עד שתהא אמה מישראל. אחד גרים ואחד עבדים משחררים ואפלו עד עשרה דורות, עד שתהא אמן מישראל. האפוסטרופוס והשליח והעבד והאשה וטומטום

וְאֶנְדְּרוּגִינוֹס, מְבִיאִין וְלֹא קוֹרִין, שְׂאִינְוּ יְכוּלִין לומר אֲשֶׁר
נְתַתָּה לִּי ה':

וּ הַקּוֹנָה שְׁנֵי אֵילָנוֹת בְּתוֹךְ שֶׁל חֲבֵרוֹ, מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא. רַבִּי
מֵאִיר אֹמֵר, מְבִיא וְקוֹרֵא. גִּבְשׁ הַמַּעֲוֵן, נִקְצֵץ הָאֵילָן, מְבִיא
וְאִינוּ קוֹרֵא. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, מְבִיא וְקוֹרֵא. מַעֲצָרֶת וְעַד הַחֵג,
מְבִיא וְקוֹרֵא. מִן הַחֵג וְעַד חֲנֻכָּה, מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא. רַבִּי
יְהוּדָה בֶּן בֶּתְרָא אֹמֵר, מְבִיא וְקוֹרֵא:

ז הַפְּרִישׁ בְּכוּרָיו וּמְכַר שְׂדֵהוּ, מְבִיא וְאִינוּ קוֹרֵא. וְהַשְּׁנִי,
מֵאוֹתוֹ הַמִּין אִינוּ מְבִיא. מִמִּין אַחֵר, מְבִיא וְקוֹרֵא. רַבִּי יְהוּדָה
אֹמֵר, אֶף מֵאוֹתוֹ הַמִּין מְבִיא וְקוֹרֵא:

ח הַפְּרִישׁ בְּכוּרָיו, נִבְזֵז, נִמְקוּ, נִגְנְבוּ, אֶבְדּוּ, אוֹ שְׁנִטְמְאוּ,
מְבִיא אַחֲרֵים תַּחֲתֵיהֶם וְאִינוּ קוֹרֵא. וְהַשְּׁנִיִּים אֵינֶם חֲנֻכִּים
עֲלֵיהֶם חֲמֵשׁ. נִטְמְאוּ בְּעִזְרָה, נוֹפֵץ וְאִינוּ קוֹרֵא:

ט וּמִנֵּין שֶׁהוּא חֲנֻכָּה בְּאַחֲרֵיָתוֹן עַד שֶׁיָּבִיא לְהַר הַבַּיִת, שְׁנֵאמַר
(שְׁמוֹת כג) רֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְיָ אֱלֹהֶיךָ,
מִלְּמַד שֶׁחֲנֻכָּה בְּאַחֲרֵיָתוֹם עַד שֶׁיָּבִיא לְהַר הַבַּיִת. הֲרִי שֶׁהִבִּיא
מִמִּין אֶחָד וְקָרָא, וְחֹזֵר וְהִבִּיא מִמִּין אַחֵר, אִינוּ קוֹרֵא:

י וְאֵלוּ מְבִיאִין וְקוֹרִין, מִן הַעֲצָרֶת וְעַד הַחֵג, מִשְׁבַּעַת הַמִּינִים,
מִפְּרוֹת שְׁבָהִרִים, מִתְּמָרוֹת שְׁבַעֲמָקִים, וּמִזֵּיתֵי שֶׁמֶן, מַעֲבַר
הַיֶּרֶד. רַבִּי יוֹסֵי הַגִּלְלִי אֹמֵר, אֵין מְבִיאִין בְּכוּרִים מַעֲבַר
הַיֶּרֶד, שְׂאִינָה אֶרֶץ זִבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ:

יא הַקּוֹנָה שֶׁלְּשָׁה אֵילָנוֹת בְּתוֹךְ שֶׁל חֲבֵרוֹ, מְבִיא וְקוֹרֵא. רַבִּי
מֵאִיר אֹמֵר, אֶפְלוּ שְׁנַיִם. קָנָה אֵילָן וְקִרְקָעוּ, מְבִיא וְקוֹרֵא.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אֶף בְּעֵלֵי אֲרִיסוֹת וְחִכּוּרוֹת מְבִיאִין וְקוֹרִין:

פ ר ק ב

א הַתְּרוּמָה וְהַבְּכוּרִים, חֲנֻכִּים עֲלֵיהֶן מִיתָה וְחֲמֵשׁ, וְאַסּוּרִים

לזרים, והם נכסי כהן, ועולין באחד ומאה, וטעונין רחיצת
ידיים והערב שמש, הרי אלו בתרומה ובכורים, מה שאין כן
במעשר:

ב יש במעשר ובכורים מה שאין כן בתרומה, שהמעשר
והבכורים טעונים הבאת מקום, וטעונים ודוי, ואסורין
לאונן. רבי שמעון מתיר. וחיבין בבעור. ורבי שמעון פוטר.
ואסורין כל שהן מלאכול בירושלים. וגדוליהן אסורים
מלאכול בירושלים אף לזרים ולבהמה. ורבי שמעון מתיר.
הרי אלו במעשר ובכורים, מה שאין כן בתרומה:

ג יש בתרומה ומעשר מה שאין כן בבכורים, שהתרומה
והמעשר אוסרין את הגרן, ויש להם שעור, ונוהגים בכל
הפרות, בפני הבית ושלא בפני הבית, ובאריסין ובחכורות
ובסקריקון ובגזלן. הרי אלו בתרומה ובמעשר, מה שאין כן
בבכורים:

ד ויש בבכורים מה שאין כן בתרומה ובמעשר, שהבכורים
נקנין במחנבר לקרקע, ועושה אדם כל שדהו בכורים, וחיב
באחריותם, וטעונים קרבן ושיר ותנופה ולינה:

ה תרומת מעשר שנה לבכורים בשתי דרכים, ולתרומה
בשתי דרכים, נטלת מן הטהור על הטמא, ושלא מן המקף,
בבכורים. ואוסרת את הגרן, ויש לה שעור, כתרומה:

ו אתרוג שנה לאילן בשלשה דרכים, ולינק בדרך אחד. שנה
לאילן בערלה וברבעי, ובשביעית. ולינק בדרך אחד,
שבשעת לקיטתו עשורו, דברי רבן גמליאל. רבי אליעזר
אומר, שנה לאילן בכל דבר:

ז דם מהלכי שתים, שנה לדם בהמה, להכשיר את הזרעים,
ודם השרץ, אין חיבין עליו:

ח כוי יש בו דרכים שנה לחיה, ויש בו דרכים שנה לבהמה,

וַיֵּשׁ בּוֹ דַרְכַיִם שְׁוֵה לְבִהְמָה וְלַחֲיָה, וַיֵּשׁ בּוֹ דַרְכַיִם שְׂאִינוֹ שְׁוֵה
לֹא לְבִהְמָה וְלֹא לַחֲיָה:

ט כִּיצַד שְׁוֵה לַחֲיָה, דָּמוֹ טְעוֹן כְּסוּי כְּדָם חַיָּה, וְאִין שׁוֹחֲטִין
אוֹתוֹ בַּיּוֹם טוֹב, וְאִם שְׁחָטוּ, אִין מְכַסִּין אֶת דָּמוֹ, וְחִלְבוּ
מְטַמֵּא בְּטַמְאָת נְבִלָה כְּחַיָּה, וְטַמְאָתוֹ בְּסַפֵּק, וְאִין פּוֹדִין בּוֹ
פְּטֵר חֲמוֹר:

י כִּיצַד שְׁוֵה לְבִהְמָה, חִלְבוּ אֶסוּר כְּחֵלֵב בְּהֵמָה, וְאִין חֲזִיבִין
עָלָיו כְּרֵת, וְאִינוּ נִלְקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר לְאֹכֹל בִּירוּשָׁלַיִם, וְחֲזִיב
בְּזֵרוּעַ וְלַחֲיָיִם וְקֶבֶה. רַבִּי אֶלְיעָזֵר פּוֹטֵר, שֶׁהַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ
עָלָיו הִרְאָהּ:

יא כִּיצַד אִינוֹ שְׁוֵה לֹא לַחֲיָה וְלֹא לְבִהְמָה, אֶסוּר מִשּׁוּם
כְּלָאִים עִם הַחַיָּה וְעִם הַבְּהֵמָה. הַכּוֹתֵב חֲתוּמֵתוֹ וּבְהִמְתּוֹ לִבְנוֹ,
לֹא כָתֵב לוֹ אֶת הַכּוּי. אִם אָמַר הַרִינִי נְזִיר שְׁזָה חַיָּה אוֹ
בְּהֵמָה, הַרִי הוּא נְזִיר. וְשֶׁאֵר כָּל דַּרְכָּיו שְׁוִים לַחֲיָה וְלְבִהְמָה,
וְטְעוֹן שְׁחִיטָה כְּזֶה וְכֵזָה, וּמְטַמֵּא מִשּׁוּם נְבִלָה וּמִשּׁוּם אֲבָר
מִן הַחַיָּה כְּזֶה וְכֵזָה:

פּרָק ג

א כִּיצַד מְפָרִישִׁין אֶת הַבְּכוֹרִים, יוֹרֵד אֲדָם בְּתוֹךְ שְׂדֵהוּ
וְרוֹאֵה תְּאֵנָה שְׂבֻכָה, אֲשֶׁכּוֹל שְׂבֻכָה, רִמּוֹן שְׂבֻכָה, קוֹשֶׁר
בְּגָמִי, וְאוֹמֵר, הַרִי אֵלוֹ בְּכוֹרִים. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵף עַל פִּי
כֵן חוֹזֵר וְקוֹרֵא אוֹתָם בְּכוֹרִים מֵאַחַר שִׁתְּלָשׁוּ מִן הַקְּרָקַע:

ב כִּיצַד מַעֲלִין אֶת הַבְּכוֹרִים, כָּל הַעֲזֵרוֹת שְׂבַמְעַמֵּד מִתְּכַנְסוֹת
לְעִיר שֶׁל מַעֲמָד, וְלִנְיֹן בְּרַחוּבָה שֶׁל עִיר, וְלֹא הֵיוּ נִכְנָסִין
לְבַתִּים. וְלִמְשָׁכִים הֵיחָה הַמְּמַנֶּה אוֹמֵר, קוּמוּ וְנַעֲלֵה צִיּוֹן אֶל
(בֵּית) ה' אֱלֹהֵינוּ:

ג הקרובים מביאים התאנים והענבים, והרחוקים מביאים גרונרות וצמוקים. והשור הולך לפניהם, וקרניו מצפות זהב, ועטרה של זית בראשו. החליל מכה לפניהם, עד שמגיעים קרוב לירושלים. הגיעו קרוב לירושלים, שלחו לפניהם, ועטרו את בכוריהם. הפחות, הסגנים והגזברים יוצאים לקראתם. לפי כבוד הנכנסים היו יוצאים. וכל בעלי אמניות שבירושלים עומדים לפניהם ושואלין בשלוםם, אחינו אנשי המקום פלוני, באתם לשלום:

ד החליל מכה לפניהם עד שמגיעין להר הבית. הגיעו להר הבית, אפלו אגרופס המלך נוטל הסל על כתפו ונכנס, עד שמגיע לעזרה. (הגיע לעזרה) ודברו הלויים בשיר, ארוממד יי כי דליתני ולא שמחת איבי לי (תהלים ל):

ה הגוזלות שעל גבי הסלים, היו עולות. ומה שבגדם, נותנים לכהנים:

ו עודהו הסל על כתפו, קורא מהגדתי היום ליי אלהיך (דברים כו) עד שגומר כל הפרשה. רבי יהודה אומר עד ארמי אבד אבי. הגיע לארמי אבד אבי, מוריד הסל מעל כתפו ואוחזו בשפתותיו, וכהן מניח ידו תחתיו ומניפו, וקורא מארמי אבד אבי עד שהוא גומר כל הפרשה, ומניחו בצד המזבח, והשתחוה ויצא:

ז בראשונה, כל מי שיודע לקרות, קורא. וכל מי שאינו יודע לקרות, מקרין אותו. נמנעו מלהביא, התקינו שיהו מקרין את מי שיודע ואת מי שאינו יודע:

ח העשירים מביאים בכוריהם בקלותות של כסף ושל זהב, והעניים מביאין אותם בסלי נצרים של ערבה קלופה, והסלים והבכורים נתנין לכהנים:

ט רבי שמעון בן ננס אומר, מעטרין את הבכורים חוץ

משבעת המינים. רבי עקיבא אומר, אין מעטרין את
הבכורים אלא משבעת המינים:

י רבי שמעון אומר, שלש מדות בבכורים, הבכורים, ותוספת
הבכורים, ועטור הבכורים. תוספת הבכורים מין במינו.
ועטור הבכורים מין בשאינו מינו. תוספת הבכורים נאכלת
בטהרה, ופטורה מן הדמאי. ועטור הבכורים חייב בדמאי:
יא אימתי אמרו תוספת הבכורים בבכורים, בזמן שהיא
באה מן הארץ. ואם אינה באה מן הארץ, אינה בבכורים:
יב למה אמרו הבכורים כנכסי כהן, שהוא קונה מהם
עבדים וקרקעות ובהמה טמאה, ובעל חוב נוטלן בחובו,
והאשה בכתבתה, כספר תורה. ורבי יהודה אומר, אין נוטלין
אותם אלא לחבר בטובה. וחכמים אומרים, נוטלין אותם
לאנשי משמר, והם מחלקין ביניהם, כקדשי המקדש:

פרק ד

א אנדרוגינוס יש בו דרכים שוה לאנשים, ויש בו דרכים שוה
לנשים, ויש בו דרכים שוה לאנשים ונשים ויש בו דרכים
אינו שוה לאנשים ונשים:

ב כיצד שוה לאנשים, מטמא בלבן פאנשים. ומתעטף,
פאנשים. ונושא אבל לא נשא, פאנשים, ואמו יושבת עליו
בדם טהר, פאנשים. ואינו מתרחץ עם הנשים, פאנשים. ואינו
נזון עם הבנות, פאנשים. ועובר על בל תקיף ובל תשחית ובל
תטמא למתים, פאנשים. וחייב בכל המצות האמורות בתורה,
פאנשים:

ג כיצד שוה לנשים, מטמא באדם, פנשים. ואינו מתרחץ עם
האנשים, פנשים. ואינו זקוק ליבום, פנשים. ואינו חולק עם
הבנים, פנשים. ואין אוכל בקדשי המקדש, פנשים. ואמו

יוֹשֶׁבֶת עָלָיו בְּדָם טָמֵא, כְּנָשִׁים. וּפְסוּל מִן הָעֵדוּת, כְּנָשִׁים.
וְאִם נִבְעַל בְּעֵבֶרֶה נִפְסַל מִן הַתְּרוּמָה, כְּנָשִׁים:

ד כִּיצַד שָׁוֶה לְאֲנָשִׁים וְנָשִׁים, חֲנִיבִים עַל מִפְתּוֹ וְקַלְתּוֹ,
כְּאֲנָשִׁים וְנָשִׁים. וְהַהוֹרְגוֹ שׁוֹגֵג גּוֹלָה וּמַזִּיד נֶהְרַג, כְּאֲנָשִׁים
וְנָשִׁים. וְאָמוּ מִבִּיאָה עָלָיו קֶרֶבֶן, כְּאֲנָשִׁים וְנָשִׁים. וְאוֹכַל
בְּקֹדֶשִׁי הַגָּבוֹל, כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים. וְנוֹחַל לְכָל הַנְּחֻלוֹת,
כְּאֲנָשִׁים וְכְנָשִׁים:

ה כִּיצַד אֵינוֹ שָׁוֶה לֹא לְאֲנָשִׁים וְלֹא לְנָשִׁים, אֵין שׁוֹרְפִין
תְּרוּמָה עַל טָמְאָת זִבְתּוֹ, וְאֵין חֲנִיבִין עָלָיו עַל בִּיאַת מִקְדָּשׁ,
לֹא כְּאֲנָשִׁים וְלֹא כְּנָשִׁים. וְאֵין נִמְכָּר בְּעֶבֶד עִבְרִי, לֹא כְּאֲנָשִׁים
וְלֹא כְּנָשִׁים. וְאֵינוֹ נֶעְרָד לֹא כְּאֲנָשִׁים וְלֹא כְּנָשִׁים, וְאִם אָמַר,
הֲרִינִי נְזִיר שָׁוֶה לֹא אִישׁ וְלֹא אִשָּׁה, נְזִיר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר,
אֲנִדְרוּגִינוֹס בְּרִיָּה בְּפָנֶי עֲצָמָה הוּא, וְלֹא יִכְלוּ חֲכָמִים לְהַכְרִיעַ
עָלָיו אִם הוּא אִישׁ אוֹ אִשָּׁה. אָבֵל טוֹמְטוֹם אֵינוֹ כֵּן, פְּעָמִים
שֶׁהוּא אִישׁ, פְּעָמִים שֶׁהוּא אִשָּׁה: